

Vaeglaps ja kuldkangas

Vaeglaps ja põlatud kangas

Elas kord väikeses ja vaeses külas 13-aastane vaeglaps nimega Aurora.

Aurora oli töökas ja suure südamega laps. Kui Aurora oli 8-aastane, siis ta vanaema õpetas teda, kuidas kududa kauneid kangaid. Aurora vanaema kogu aeg korrutas talle “Kui sa teed oma tööd hoole ja armastusega, siis ei jää see kunagi märkamata,”

Pärast vanemate surma oli Auroraal raskusi toidu hankimisega.

Tal oli küla ääres väike hütt, kus ta õõbis, ja igal hommikul läks ta külla kangast müüma.

Kuid küla rikkad kaupmehed aga pidasid Aurora tööd tühiseks.

Päevast päeva pidi Aurora kuulama lauseid “Mis kasu on lihtsast kangast, kui meil on sametid ja siidid” “Lihtne lina ja villased kangad, mis need ikka väärt on?” Aga Aurora jätkas oma tööd.

Igal hommikul hakkas ta varem ärkama, et kangastesse uusi ja huvitavamaid mustreid põimida, näiteks lilli, keerukaid mustreid, lehti, ja hulgi kaunimaid kujundeid. Kuigi ta ei teinud suurt midagi, oli Aurora ikka südames rahul oma tööga, sest teadis, et teeb oma tööd hästi.

Salapärane vana naine

Ühel talvisel õhtul jalutas küla lähedal ringi üks vana naine, kes otsis õõmaja. Kõik külaelanikud olid talle „ei“ ütelnud. Ta koputas Aurora hüti uksele. Tal oli seljas katkine ja kulunud mantel ja jalas katkised kingad.

“Palun, armas laps,” ütles vana naine haige häälega, “anna mulle koht, kus õõbida sel õõl ja tükike leiba, ma olen väga väsinud.”

Aurora oli muidugi nõus, aga tal polnud palju süüa pakkuda.

Ta tõi oma sahvrist viimase leivapätsi ja keetis naisele kruusitäie teed ja asetask naisele magamiseks põrandale mati.

“Täna sind!” ütles vana naine.

Järgmisel hommikul, enne lahkumist lausus vana naine Aurorale: “Heategu ei jää kunagi tasumata.” Ja ulatas talle väikese koti, mis oli kuldses niiti täis. “Koo neist kangas”, ütles vana naine, ja lahkus külast. Aurora oli üllatunud, kuid tänas vana naist ja imetles seda säravat niiti. Aurora hakkas kohe tööle, ta põimis kuldsed niidid oma tavaliste tööde. Nii töötas ta mitu päeva väsimatult.

Kui Aurora sai kangaga valmis, ahhetaks ta hämmastusest, see kangas säras nagu päikeseloojang mere ääres. Aurora oli väga uhke enda ja oma töö üle.

Tunnustus ja au

Aurora viis oma kanga turule müüki ja mõne hetke pärast hakkasi inimesed sellest rääkima. Väga paljud imetlesid seda, isegi kaupmehed, kes Aurora tööd varem tühiseks pidasid. Kaupmehed pakkusid suuri summasid, et ta neilegi sellist kangast kooks. Aurora sai rikkaks, kuid ta ei muutunud ahneks ega ülbeks, vaid ta kodus edasi. Aurora tegi oma tööd hoole ja armastusega edasi nagu vanaema teda õpetanus oli. Kui valitseja sai teada Aurora kunstist ja oskustest, siis kutsus ta kohe neiu enda juurde.

Valitseja küsis Auroralt: “Kas sina oled see tütarlaps kes koob säravaid kangaid nagu päike?” Aurora noogutas ja näitas valitsejaile oma parimat tööd. Valitseja oli vaimustuses ja kiitis Aurorat tema oskuse pärast ja kuulutas Aurora kõige paremaks kangakudujaks. Valitseja andis Aurorale palju raha ja suure töökoja ja palju abilisi, et Aurora saaks oma tööd ja kunsti jätkata.

Aurora oli väga tänulik ja õnnelik. Talle tegi tohutult suurt rõõmu, et inimesed hindasid tema loomingut. Ega seegi vähetähtis polnud, et tänu oma töökusele, ei pidanud ta enam iialgi tühja kõhtu kannatama. Vaatamata kõigele ilusale, mis nüüd tema ellu oli saabunud, jäi ikka tagasihoidlikuks ja suure südamega tütarlapses ning andis tööd ka teistele vaestele tüdrukutele, kes vajasisid abi. Ka ei unustanud ta kunagi seda vana naist, kes teda aitas.